

ἀραιόκλωνος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀρύκλωνους Θεσσ. (Ζαγορ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀραιός, παρ' ὃ καὶ ἀρύς, καὶ τοῦ οὐσ. κλῶνος.

Ὁ ἔχων κλώνους ἀραιούς: Ἀρύκλωνους βασιλ'κός.

***ἀραιοκοπῶ**, ἀροκοπῶ Πόντ. (Ὁφ.) ῥοκοπῶ Πόντ. (Ὁφ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *ἀραιοκόπος.

Ἀραιώνω, ἐπὶ τοῦ ἀραβοσίτου τοῦ ὁποίου ἐκρίζωνονται οἱ περιττοὶ βλαστοὶ διὰ νὰ αὐξηθοῦν καὶ καρποφορήσουν οἱ λοιποὶ: Ἐροκόπεσα τὸ χωράφ'. Πότε ν' ἀροκοπισκοῦντανε τὰ χωράφ'α;

ἀραιόλευκος ἐπίθ. ΚΧατζοπ. Πύργ. Ἀκροπότ. β.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἀραιός καὶ λευκός.

Ὁ ἔχων ἀραιὰν τὴν σύστασιν καὶ λευκὸν τὸ χρώμα: Ὁ τὸν ἀπομεσημεριάτικο οὐρανὸ ἀροκνυλοῦσαν ἀραιόλευκα τὰ σύννεφα τοῦ Μάι.

ἀραιόλογα ἐπίρρ. Στερελλ. (Δομβρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀραιόλογος.

Κατ' ἀραιὰ χρονικὰ διαστήματα, σπανίως: Ἀραιόλογα, ἐδῶ κ' ἐκεῖ τὸν πέντε μῆνες μὲν φορὰ.

ἀραιολόγι τό, Μακεδ. (Θεσσαλον.) Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Καρδαμ. Λακων. Μάν. Μεσσ. κ.ά.) Στερελλ. (Ναύπακτ.) — Λεξ. Βλαστ. ἀραιολοί Πελοπν. (Ἀρκαδ. Γέρμ. Γορτυν. Καλάβρυτ. Μεσσ. Σουδεν. Τριφυλ. κ.ά.) ἀραιουλοί Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀραιελοί Πελοπν. (Κόκκιν. Παππούλ. Χατζ.) ἀρυλοί Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀραιολόγος.

Ι) Κόσκινον μὲ εὐρείας ὁπὰς διὰ τοῦ ὁποίου καθαρρίζουν τὸν σῖτον καὶ τοὺς ὁμοίους δημητριακοὺς καρποὺς ἀπὸ τῶν ἐν αὐτοῖς ξένων οὐσιῶν Κεφαλλ. Μακεδ. (Θεσσαλον.) Πελοπν. (Ἀνδρίτσ. Ἀρκαδ. Γορτυν. Καλάβρυτ. Καρδαμ. Κόκκιν. Παππούλ. Σουδεν. Τριφυλ. κ.ά.) Στερελλ. (Ναύπακτ.) — Λεξ. Βλαστ.: Φρ. Θὰ σὲ κάμω ἀραιολοί! (θὰ καταστήσω τὸ σῶμα σου διάτρητον καθὼς κόσκινον διὰ τῶν σφαιριδίων πυροβόλου ὄπλου) Σουδεν. || Παροιμ. Παλαιὰ μας τέχνη κόσκινο, καινούργια ἀραιολόγι (ἐπὶ τοῦ μὴ μεταβάλλοντος ἐπάγγελμα) Θεσσαλον. Συνών. ἀναραιάρις, ἀραιολόγος **Ι**, ἀρβάλλι, ἀρκόν (ἰδ. ἀραιός **Β** **1**). **II)** Ἰληθ., αἱ μετὰ τὴν συγκομιδὴν ἐπὶ τῶν δένδρων μένουσαι ὀλίγαι ἐλαῖαι Πελοπν. (Γέρμ. Λακων. Μάν. Μεσσ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.): Μαζώνω ἀραιολόγια Γέρμ. Λακων. Μάν. Μεσσ. Συνών. κουκκολόγι.

***ἀραιολογίζω**, ἀρλοῖζω Θήρ. ἀραιελοῖζω Σῦρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀραιολόγος.

Κοσκινίζω.

ἀραιολόγικος ἐπίθ. Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀραιολόγι καὶ τῆς καταλ. -ικος.

Ὁ ἔχων ἀραιὸν καρπὸν: Ἀραιολόγικη ἐλαία.

***ἀραιολογιστής** ὁ, ἀραιουλοιστής Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀραιολογίζω < ἀραιολόγι **II**.

Ὁ μετὰ τὴν συγκομιδὴν τῶν ἐλαίων συλλέγων ἐκεῖνας αἱ ὁποῖαι ἔμειναν ἀραιαὶ ἐπὶ τῶν δένδρων.

ἀραιολόγος ὁ, Ζάκ. Ἡπ. Πελοπν. (Ἡλ. Κορινθ. Τρίκλ.) — Λεξ. Βλαστ. ἀραιέλεος Πελοπν. (Ὀλυμπ.) ἀραιέλεος Πελοπν. (Ἀμαλ.) ἀραιίλους Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀρτοτ.) ἀρολόγος Σκῦρ. ἀρολόος Μεγίστ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀραλόος Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀρλόγος Πάρ. (Παροικ.) ἀρλόος Θήρ. Κάρπ. (Ἀμοργ.) ἀλόργος Αἰγιν. Σίκιν. ἀραι-

λός Σῦρ. γιρολόος Σίφν. ἀρυλόγος (Ἀθηνᾶ 22,250) — Λεξ. Βλαστ. 295 ἀρύλογος Ἡπ. Ἰθάκ. Κεφαλλ. Λευκ. Μέγαρ. Πελοπν. (Λεντεκ.) — ΑΒαλαωρ. Ἔργα 3,360 ἀρύλουνους Ἡπ. (Πρέβ. κ.ά.) Θράκ. (Αἰν.) Στερελλ. (Καλοσκοπ.) ἀρύλοος Θήρ. Πελοπν. (Τριφυλ.) ἀρύλογο τό, Πελοπν. (Λεντεκ. Μεσσ.) ἀρύλοο Πελοπν. (Τριφυλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀραιός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -λόγος, περὶ ἧς ἰδ. ΓΧατζιδ. ἐν Ἀθηνᾶ 22 (1910) 247 κέξ. Τὸ ἀρύλογος, ἐκ τοῦ ἀρύς ἐτέρου τύπ. τοῦ ἐπιθ. ἀραιός. Τὸ ἀλόργος κατὰ μετὰθ. ἐκ τοῦ ἀρλόγος, ὅπερ ἐκ τοῦ ἀρολόγος ἀποβληθέντος κατ' ἀνομ. τοῦ ο.

1) Ἀραιολόγι **Ι**, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἀν.: Τὸ παννὶ - ἡ τριχὰ εἶναι σὰν ἀρολόος (ἔχει ἀραιὰν ὑφήν) Ἀπύρανθ. || Φρ. Ὅσες τρέπες ἔχει ὁ ἀλόργος, τόσους σκλάβους ν' ἀποτάξῃ! (ν' ἀποκτήσῃ! Εὐχή) Αἰγιν. || Ποίημ.

Καὶ σκορπισμένα ἐδῶ κ' ἐκεῖ χίλιων λογίων συγκύρια,

ἀρύλογος, πινακωτὴ καὶ πλάστης καὶ δριμόνι

ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἀν. **2)** Ἐπιθετικ., ἀραιός Θήρ. Μέγαρ. Στερελλ. (Καλοσκοπ.): Σπαρτὸ ἀρύλογο Μέγαρ. Ἀρύλοο παννὶ Θήρ. Ἀρύλοη τριχὰ αὐτόθ. Τοῦ καλαμπόχ' φύτρονσι ἀρύλουγον Καλοσκοπ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀραιός **Α** **1**.

ἀραιόλογος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀρύλογος Πελοπν. (Βούρ-βουρ.) ἀρύλοος Θήρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀραιός καὶ τοῦ οὐσ. λόγος. Τὸ ἀρύλογος ἐκ τοῦ ἀρύς, ὁ παρὰ τὸ ἀραιός.

Ὁ λέγων ὀλίγα, ὀλιγόλογος ἐνθ' ἀν.: Ἀνθρωπος ἀρύλοος Θήρ. Συνών. λιγόλογος, λιγομίλητος, ἀντίθ. λογάς, πολυλογάς, πολύλογος.

ἀραιόμαλλα τά, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀραιός καὶ τοῦ οὐσ. μαλλί.

Τρίχες ἀραιαί. Ἀντίθ. πυκνόμαλλα.

ἀραιομάλλης ἐπίθ. Ζάκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) κ.ά. — Λεξ. Βλαστ. ἀραιομάλλ'ς Στερελλ. (Αἰτωλ.) Θηλ. ἀραιόμαλλη Ἀθην. Οὐδ. ἀραιόμαλλο Ἀθην. Ζάκ. ἀραιόμαλλον Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀρομάλλικο Ἀθην.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀραιός καὶ τοῦ οὐσ. μαλλί.

1) Ὁ ἔχων ἀραιὰς τρίχας ἐνθ' ἀν.: Ὁ δαῖτα εἶναι ἀραιομάλλης Ζάκ. Γούνα ἀραιόμαλλη Ἀθην. Κατοῖκι ἀραιόμαλλο Ζάκ. Ἀραιόμαλλον τουμάρ' Αἰτωλ. Ἀρομάλλικο γουναρικό (δέρμα ζῴου μὲ ἀραιὸν τρίχωμα χρήσιμον εἰς κατασκευὴν γουναρικῶν) Ἀθην. **2)** Ὁ ἀραιός τὴν ὑφήν, ἐπὶ ὑφάσματος Ἀθην.: Ἀραιόμαλλο ὑφασμα. Συνών. ἀραιός **Α** **1**.

ἀραιομαλλοῦσα ἐπίθ. θηλ. Ζάκ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀραιομαλλοῦσα Στερελλ. (Αἰτωλ.) Οὐδ. ἀραιομαλλοῦσικο Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀραιομάλλης καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦσα, περὶ ἧς ἰδ. ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνᾶ 37 (1925) 180 κέξ.

Ἡ ἔχουσα τρίχας ἀραιάς.

ἀραιοπαιδοῦσα ἐπίθ. θηλ. Κωνπλ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀραιός καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -οῦσα.

Ἡ κατ' ἀραιὰ χρονικὰ διαστήματα γεννῶσα.

ἀραιοπάτημα τό, Πελοπν. (Καρυά Κορινθ.) ἀραιπάτ'μα Μακεδ. (Χαλκιδ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀραιοπατῶ.

1) Βραδὺ βάδισμα Πελοπν. (Καρυά Κορινθ.): Εἶδες μὲ τί ἀραιοπάτημα πάαινε ὁ γέρος; **2)** Ἡ κατ' ἀραιὰ διαστήματα συρραφὴ ὑφάσματος διὰ νὰ συγκρατῇται εἰς τὴν οἰκείαν θέσιν κατὰ τὴν ραφήν, μεθ' ἣν ἀφαιρεῖται τὸ

